

Книга Даниїла — номер сімдесят чотири

Розкриття пророчої загадки: мерзоти з книги Єзекїїля, церква останнього дня та знак звіра

Jeff Pippenger
2024-02-07

Чотири мерзоти восьмого розділу Єзекїїля призводять до того, що керівництво Божої Лаодикійської церкви останніх днів поклоняється сонцю і, таким чином, приймає знак звіра. Наступний розділ, який є продовженням того самого видіння, показує тих у Божій церкві останніх днів, хто одержує Божу печать. Сестра Вайт повідомляє нам, що запечатування, про яке йдеться в дев'ятому розділі Єзекїїля, є тим самим, що й запечатування, представлене в сьомому розділі Об'явлення. Бог судить народ у його третьому й четвертому поколінні, а чотири мерзоти, згадані у Єзекїїля, позначають чотири покоління відступництва, які почалися 1863 року, коли лаодикійський адвентизм запровадив підробку двох таблиць Авакума, які були дані як символ завітних взаємин між Богом і Його народом, подібно до того, як на початку давнього Ізраїлю були дані дві скрижалі Десяти Заповідей.

Золотий телець Аарона був підробленим образом, символом непослуху, що проявився саме тоді, коли Бог виготовляв дві скрижалі, які являють собою істинний образ ревнощів. Золотий телець Аарона слугував прообразом підробленої таблиці 1863 року, яка вилучила «сім часів» із двадцять шостої глави Левіта зі звістки разом з іншими часовими пророцтвами. Отже, Лаодикійський адвентизм встановив образ ревнощів на самому початку своєї історії, як це зробив Аарон на початку історії давнього Ізраїлю, і як це зробив Єровоам на початку історії північного царства Єфрема.

«Сім часів» із двадцять шостого розділу Левіта було першим пророцтвом часу, яке Міллер зрозумів, і першою коштовністю пророчого часу, відкладеною під час бунту 1863 року. 1863 рік означив початок приховування коштовностей із сну Міллера та запровадження фальшивих коштовностей і монет. Вираз «сім часів» був тим наріжним каменем, який відкинули будівничі. У 1863 році саме ті, хто були будівничими міллеритського храму, відклали наріжний камінь — «сім часів», але в останні дні цей камінь став головою кута. Той камінь уособлював Склею віків, і його також представляв день, який учинив Господь, бо він був символом суботнього відпочинку для землі. У 1844 році міллеритський адвентизм викрив фальшиву систему поклоніння Єровоама й відділився від «зборів насмішників», які «раділи» з приводу першого розчарування.

Будівельникам було наказано ніколи не повертатися до «зібрання насмішників», так само як юдейському пророкові було велено повернутися до Єрусалима іншим шляхом, ніж тим, що привів його до 1844 року. Шлях, який привів його до 1844 року, був тим шляхом, з якого він вийшов, а саме протестантизмом, і в тій історії протестантизм став відступницьким протестантизмом. Будівельникам було наказано ніколи не повертатися до «зібрання насмішників», і їм було велено не їсти їхньої їжі та не пити їхньої води. Будівельники з'їли

книжечку, що була в руці ангела в 1840 році, і та їжа була солодкою в їхніх вустах.

Їжа і пиття пророцтва символізують методологію, яку використовують для вивчення Біблії. Міллеріти отримали конкретний спосіб вивчення Божого Слова, і ті правила породили геть інше біблійне послання, ніж те, яке богослови відступницького протестантизму та католицизму формували своєю спотвореною методологією. Будівничі, які також ототожнюються з пророком із Юдеї, не мали повертатися і споживати методологію ані відступницького протестантизму, ані католицизму. Пророк із Юдеї вчинив саме так, тим самим вказуючи, що лаодикійський адвентизм учинить те саме у 1863 році, бо в 1863 році вони скористалися богословськими аргументами відступницького протестантизму, щоб відкинути застосування Міллером «семи часів», і таким чином встановили образи ревнощів Аарона та Єровоама. Тоді розпочалося перше покоління лаодикійського адвентизму.

Після того як пророк із Юдеї зустрівся з Єровоамом, він вирушив назад до Юдеї, але так і не дістався. Пророк уособлює лаодикійський адвентизм, який, як свідчить натхнення, увійшов до міллеритського руху 1856 року. Сестра Вайт ніколи не переставала називати адвентизм Лаодикією, і немає біблійних підстав вважати, що Лаодикія коли-небудь змінюється. Є люди, які полишають свій особистий лаодикійський стан, але як церква Лаодикія буде виплунута з уст Господа, бо «Лаодикія» означає «народ, що судиться». Адвентизм використовує це визначення, щоб стверджувати, що він представляє церкву, яка існує в період суду в небесному святилищі. У своїй сліпоті вони визнають елемент слідчого суду у значенні Лаодикії, але не бачать виконавчого суду, який чітко представлений у їхній назві.

І Ангелові Лаодикійської Церкви напиши: Так говорить Амін, Свідок вірний і правдивий, початок творіння Божого: Я знаю твої діла, що ти ні холодний, ні гарячий; о, коли б ти був або холодний, або гарячий! Отже, тому що ти теплий, і ні холодний, ні гарячий, я виплону тебе з уст Моїх. Бо ти кажеш: Я багатий, і розбагатів, і ні в чому не маю потреби; та не знаєш, що ти нещасний і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагий. Об'явлення 3:14–17.

Юдейський пророк зрештою похований разом із лжепророком, який обманом спонукав його їсти його їжу та пити його питво. Обидва опинилися в одній могилі, а лживий пророк із Вефілю (фальшива церква) називає його братом, коли той помирає.

А в Вефілі жив старий пророк; і сини його прийшли та розповіли йому про всі вчинки, що того дня зробив у Вефілі чоловік Божий: і слова, які він говорив до царя, вони також переказали своєму батькові. І батько їхній сказав їм: Якою дорогою він пішов? Бо його сини бачили, якою дорогою пішов чоловік Божий, що прийшов із Юди. І сказав він синам своїм: Осідлайте мені осла. І вони осідлали йому осла, і він сів та поїхав на ньому, і поїхав услід чоловікові Божому, та й знайшов його, як він сидів під дубом. І сказав до нього: Чи ти той чоловік Божий, що прийшов із Юди? А той відповів: Я. Тоді сказав до нього: Підди зі мною додому та поїж хліба. А він сказав: Я не можу повернутися з тобою, ані ввійти з тобою; не буду ні хліба їсти, ані води пити з тобою в цьому місці, бо словом Господнім сказано мені: Не їж там хліба й не пий води, і не повертайся тією дорогою, якою ти прийшов. А той сказав йому: І я пророк, як і ти; і ангел говорив до мене словом

Господнім, кажучи: Поверни його з собою до свого дому, і нехай він поїсть хліба та поп'є води. Але він збрехав йому. І той повернувся з ним, і поїв у його домі хліба та попив води. І сталося, коли вони сиділи при столі, слово Господнє прийшло до пророка, що повернув його, і він закликав до чоловіка Божого, що прийшов із Юди, кажучи: Так говорить Господь: За те, що ти не послухався уст Господніх і не виконав заповіді, яку наказав тобі Господь, Бог твій, але повернувся і їв хліб та пив воду в тому місці, про яке Господь сказав тобі: Не їж хліба і не пий води, — твій труп не ввійде до гробниці батьків твоїх. 1 Царів 13:11–22.

Звістка другого ангела влітку 1844 року полягала у визнанні того, що протестантські церкви впали і стали доньками католицизму. Міллеритський адвентизм закликав чоловіків і жінок вийти з тих деномінацій, бо залишатися в них означало духовну й вічну смерть. Лжепророк з Вефілю символізує релігійну систему, запроваджену у Вефілі Єровоамом. Це була система, яка поставила образ звіра, а звір, якого наслідували, — це звір католицизму. Протестанти й далі називали себе протестантами, але також продовжували дотримуватися дня сонця як дня поклоніння, що є ознакою влади католицизму.

Протестанти заявляють, що вони протестанти, хоча єдине визначення «протестанта» — це протест проти Риму, і тим самим їхнє сповідання є відображенням римської церкви, бо вона заявляє, що є християнською установою, хоча для цього не має біблійних підстав. Її твердження ґрунтується на порожньому авторитеті традицій і звичаїв, що є тим самим хибним авторитетом, яким користується протестантизм, коли його послідовники називають себе протестантами. Це та сама логіка, яка осліпила адвентистів сьомого дня, змусивши їх повірити, ніби як лаодикійці вони все ще перебувають у надійних завітних стосунках. Це той самий хибний авторитет, який проголошував давній Ізраїль, коли говорив: «Храм Господній, храм Господній — це ми».

Попередження не було почуте єврейським народом. Вони забули Бога й втратили з поля зору свій високий привілей як Його представників. Благословення, які вони отримали, не принесли світові жодного благословення. Усі свої переваги вони обернули на власне звеличення. Вони позбавили Бога служіння, якого Він від них вимагав, а своїх ближніх — релігійного наставництва та святого прикладу. Подібно до мешканців допотопного світу, вони чинили за кожним задумом свого злого серця. Так вони зводили святі речі до фарсу, кажучи: «Храм Господній, храм Господній, — це вони» (Єремія 7:4), водночас спотворюючи Божий характер, безчестячи Його ім'я та оскверняючи Його святиню.

"Виноградарі, поставлені наглядати за Господнім виноградником, виявилися невірними своєму дорученню. Священики й учителі не були вірними наставниками народу. Вони не нагадували людям про Божу доброту й милість та про Його право на їхню любов і служіння. Ці виноградарі шукали власної слави. Вони прагнули привласнити плоди виноградника. Їхньою метою було привертати до себе увагу та шану." Притчі Христа, 292.

У 1863 році рух міллеритів завершився, але ще в 1856 році він перестав бути рухом філадельфійців. Звістку Мойсея («сім разів»), яку представив Ілля (Вільям Міллер), було

відкинуто, і це відкинення ґрунтувалося на методології брехливого пророка з Вефіля. 1863 рік став кінцем шістдесяти п'яти років, що почалися 1798 року, і завершенням пророцтва сьомого розділу книги Ісаї.

І сталося за днів Ахаза, сина Йотама, сина Уззії, царя Юди, що Рецін, цар Сирії, та Пеках, син Ремалії, цар Ізраїлю, піднялися на Єрусалим, щоб воювати проти нього, та не змогли подолати його. І було донесено Дому Давидовому, кажучи: Сирія в союзі з Єфремом. І затремтіло його серце, і серце його народу, як дерева лісу тремтять від вітру. Тоді Господь сказав до Ісаї: Вийди тепер назустріч Ахазові ти і Шеар-Яшув, твій син, на кінці водопроводу верхнього ставу, на дорозі Поля Білороба; і скажи йому: Пильнуй і будь спокійний; не бійся і нехай не мліє твоє серце через дві димлячі головешки — через люту лють Реціна з Сирією та сина Ремалії. Бо Сирія, Єфрем і син Ремалії склали проти тебе лиху раду, кажучи: Ходімо проти Юди та потривожимо її, і зробімо в ній пролом для себе, і поставмо в її середині царя, сина Тавеїла. Так говорить Господь Бог: цього не буде й не станеться. Бо голова Сирії — Дамаск, а голова Дамаска — Рецін; і через шістдесят п'ять років Єфрем буде зламаний так, що не стане народом. А голова Єфрема — Самарія, а голова Самарії — син Ремалії. Якщо не повірите, то напевно не встоїте. Ісаїя 7:1-9.

Шістдесятип'ятирічне пророцтво восьмого вірша визначає, що «у межах» періоду в шістдесят п'ять років північне царство з десяти колін буде взяте в полон. Видіння було записане у 742 році до н. е., а через дев'ятнадцять років, у 723 році до н. е., Єфраїма розсіяли і взяли в полон ассирійці. У 677 році до н. е., наприкінці шістдесяти п'яти років, царя Манасію захопили й відвели до Вавилону. Відправна точка у 742 році до н. е. позначає громадянську війну між північним царством і південними царствами Ізраїля, так само як 1863 рік позначає самий центр Громадянської війни в Сполучених Штатах між Північчю і Півднем. Пророцтво було проголошене Ісаєю в буквальній прекрасній землі (Юдея), а пророцтво 1863 року сповнилося в духовній прекрасній землі (Сполучені Штати).

У межах шістдесятип'ятирічного пророцтва є три віхи. Громадянську війну 742 р. до н. е. через дев'ятнадцять років, у 723 р. до н. е., змінило розсіяння північного царства. Наприкінці цих шістдесяти п'яти років було розсіяне південне царство. Пророцтво, включно з його початком і завершенням, відображає обидва «обурення» Бога проти північного та південного царств, і кожному з них на початку передують дев'ятнадцять років, а після їхнього сповнення — ще дев'ятнадцять років.

Уся хіастична структура визначає період громадянської війни між північчю та півднем, що позначає початок і завершення. У проміжку між початком і завершенням обидва антагоністи громадянської війни були загнані в рабство, а за шістдесят п'ять років, протягом яких їх збирають із їхнього взаємно розпорошеного стану рабства в один народ, вони доходять до 1863 року — дати Прокламації про емансипацію, що звільнила рабів. Пророцтво про громадянську війну в буквальному Юді завершується громадянською війною в духовному Юді, бо Ісус завжди ілюструє кінець чогось початком чогось, адже Він Альфа й Омега.

Історія 1863 року була представлена історією 742 року до н. е., коли пророк Ісаї разом зі своїм сином передав послання нечестивому цареві Юдеї (Ахазові). 742 рік до н. е. в уривку представлено свідченням царя Ахаза, який був царем Юдеї та припинив служіння у Божому святилищі й наказав своєму первосвященникові спорудити копію сирійського храму в самих дворах Божого земного святилища.

В історії нечестивого царя Ахаза (датованій 742 р. до н. е. відповідно до пророцтва Ісаї) провідник Єрусалима запровадив у Божу церкву поклоніння язичництву (католицизмові), так само як лаодикійський адвентизм повернувся до методології відступницького протестантизму, щоб відкинути вістку Мойсея, передану Іллею. У 742 р. до н. е. Ісаї протистояв нечестивому цареві Юди на кінці водогону верхнього ставу, біля поля пральника, і тоді він узяв із собою свого сина. Ім'я його сина було знаком, і коли пророк із Юди протистояв цареві Єровоаму, він також дав йому знак.

Ось я і діти, яких дав мені Господь, — на знамення й на чудеса в Ізраїлі від Господа Саваота, який перебуває на горі Сіон. Ісаї 8:18.

Ім'я сина Ісаї «Shearjashub» означає «залишок повернеться». Ті, що «повертаються» і становлять залишок, — це ті, хто чекають на Господа у період зволікання.

А я чекатиму на Господа, що ховає Своє обличчя від дому Якова, і шукатиму Його. Ось я і діти, яких дав мені Господь, — на знамення та на чудеса в Ізраїлі — від Господа Саваота, що перебуває на горі Сіон. Ісаї 8:17, 18.

Коли Ісаї має справу з нечестивим царем Ахазом у 742 р. до н. е., він представляє тих, що «чекали», бо всі пророки говорять про останні дні, а ті, що «чекають» в останні дні, — це ті, що зазнали першого розчарування. Єремія думав, що Бог збрехав і стримав дощ, а Ісаї вважає, що Бог сховав «своє обличчя від дому Якова», але Ісаї вирішує чекати і шукати Господа, що представляє «мудрих» у час зволікання видіння. Ті, що таки повернулися і відділили дорогоцінне від негідного, які мали стати Божими устами, були запечатані й, відповідно, протиставлені тим, хто приймає знак звіра.

І багато з них спіткнуться, і впадуть, і розіб'ються, і потраплять у пастку, і будуть захоплені. Зв'яжи свідчення, запечатай Закон серед моїх учнів. А я чекатиму на Господа, що ховає Своє обличчя від дому Якова, і шукатиму Його. Ось я та діти, яких дав мені Господь, — на знамення й на чудеса в Ізраїлі від Господа Саваота, що перебуває на горі Сіон. І коли скажуть вам: “Звертайтеся до викликачів духів і до чаклунів, що шепочуть і бурмочуть”, — чи ж не до свого Бога має звертатися народ? Хіба за живих — до мертвих? До Закону й до Свідчення! Якщо вони не говорять згідно з цим словом, то немає в них світла. Ісаї 8:16-20.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Це не слова сестри Вайт, а слова Господа, і Його посланець передав їх мені, щоб передати їх вам. Бог закликає вас більше не діяти всупереч Йому. Було дано багато настанов щодо людей, які називають себе християнами, коли вони виявляють риси

сатани, протидіючи духом, словом і ділом поширенню істини та безперечно йдучи шляхом, куди веде їх сатана. У закам'янілості свого серця вони захопили владу, яка жодним чином їм не належить і яку їм не слід здійснювати. Каже великий Учитель: «Я переверну, переверну, переверну». У Батл-Кріку люди кажуть: «Храм Господній, храм Господній — це ми», але вони користуються звичайним вогнем. Їхні серця не пом'якшені й не скорені Божою благодаттю. Manuscript Releases, том 13, 222.